

[Johan Nielsen.]

lige. Læger kender mange eksempler på kvinder, som efter en abortus provocatus fik store vanskeligheder i det seksuelle samliv med deres mænd. Der er også en stor risiko for akut underlivsbetændelse, som undertiden kan blive kronisk, med smerte, menstruationsubehag osv. Der er også risiko for sterilitet, og hvis De vidste, hvor mange kvinder jeg har opereret, der senere kom tilbage til mig og græd bitre tårer, ja, bitrere tårer end første gang, fordi de ikke kunne få et barn. Der er ikke så få ægteskaber, som er kommet i vanskeligheder af den grund, slutter overlæge Kühnel.

Jeg beder Dem notere Dem, at det er ikke nogen overspændt sekterer, der her fører ordet og siger det, som mine modstandere kalder skrækpropaganda, hvad man for øvrigt har beskyldt mig for at føre. Det er en kendt og agtet mand inden for dansk lægevidenskab, som i mange år har foretaget abortoperationer, og han sagde til mig, at det lå ham meget, meget stærkt på hjerte som læge at få disse ting frem i debatten. Han advarede i lighed med overlæge Gjørup og overlæge Helge Petersen mod en lov, som man mener i allerhøjeste grad er af de onde.

For øvrigt undrer det mig lidt, at folketingets medlemmer ikke er blevet gjort bekendt med, at samtlige gynækologer i København, for øvrigt senere støttet af gynækologer i provinsen, har rettet en henvendelse til justitsministeren, hvor man indtrængende anmoder om at få foretaget bestemte ændringer. Jeg ville ønske, jeg havde tid til at citere skrivelsen, det har jeg ikke, lad mig så citere et lille udpluk, jeg beder om lov til citat:

„Vedrørende lovudkastets § 3, nr. 6, den sociale indikation. Vi foreslår, at det indføres i nr. 6, at samrådene kan stille indikation for tilbydelse af sociale hjælpeforanstaltninger, når der er enighed om, at den alvorlige belastning kan afværges ved sådanne foranstaltninger.“

Senere hedder det, hvis jeg må fortsætte med at citere:

„Vi må fremhæve, at den sociale indikation skal betragtes som en nødløsning af et akut problem, og at tilføjelsen af den nævnte passus til § 3, nr. 6, er en betingelse for, at vi kan medvirke til den sociale indikations gennemførelse i praksis.“

Dette er så vægtige ord, at jeg ikke forstår, de er blevet forbigået i tavshed. Denne udtalelse står som sagt alle gynækologer i København bag ved. Tør vi i det høje ting i den grad gå imod sagkundskaben? Gælder det ikke først og fremmest om at hjælpe kvinden på enhver tænkelig måde og, når hun så har født sit barn, så igen hjælpe hende, så hun kan få det opdraget under gode og trygge forhold?

Jeg vil meget nødig indrømme, at jeg er hysterisk, men jeg skal vedgå, at jeg i dag er ked af det. Jeg har sjældent i mit liv følt mig så elendig og så ulykkelig. Jeg skal overvære, at måske hundrede tusinde ufødte børn bliver dødsdømt, så de aldrig får lov til at opleve det liv, som for de fleste af os er så dyrebart, at vi må sige med Grundtvig:

„Du ved, vi alle ser med gru vort timeglas udrundet.“

Jeg vil tro, at mange af mine kolleger, hvad enten de stemmer for det ene eller det andet, har det på samme måde. Derfor bønfalder jeg endnu en gang: lad os sende lovforslaget ud til folkeafstemning. Sagkundskaben, den højeste sagkundskab, har fortalt os, at ethvert medlem kan stemme for det, hvad enten man har stemt for eller imod lovforslaget.

Og så lige et par ting til. Man har klandret de kredse, som er kommet med protesterne. Jeg kender nogle af dem. Jeg ved, at f. eks. i tilfældet Biafra har de undertiden til Folkekirkens Nødhjælp ydet den fattige enkes skærv. Jeg skal lige anføre, at de allerfleste københavnske kirker har både vuggestuer og børnehaver og nogle også fritidshjem; det har man ikke for at opdrage børnene til gode kristne, nej, så vidt jeg kan skønne, er det i dag næsten udelukkende af sociale grunde.

Og så lige til slut: Der er vel ingenting,